

Is Music Kosher? A History of Jewish Song in Prayer and Beyond

Part 2: Don't Like the Chazzan? You're Not Alone: A Brief History of the Sheliach Tzibbur

1) Berachot 34a

תנו רבנן: מעשה בתלמיד אחד שיירד לפני התיבה בפני רבי אליעזר, והיה מאריך יותר מדאי. אמרו לו תלמידיו: כמה ארך הוא זה! אמר להם: כלום מאריך יותר ממשה רבינו, דכתיב ביה: "את ארבעים היום ואת ארבעים הלילה וגו'"
שוב מעשה בתלמיד אחד שיירד לפני התיבה בפני רבי אליעזר, והיה מקצר יותר מדאי. אמרו לו תלמידיו: כמה קצרן הוא זה! אמר להם: כלום מקצר יותר ממשה רבינו, דכתיב: "אל נא רפא נא לה"

The Sages taught: There was an incident where one student descended to serve as prayer leader before the ark in the presence of Rabbi Eliezer, and he was excessively prolonging his prayer. His students complained and said to him: How long-winded he is. He said to them: Is this student prolonging his prayer any more than Moses our teacher did? As about Moses it is written: "And I prostrated myself before the Lord for the forty days and forty nights that I prostrated myself" (Deuteronomy 9:25). There was again an incident where one student descended to serve as prayer leader before the ark in the presence of Rabbi Eliezer, and he was excessively abbreviating his prayer. His students protested and said to him: How brief is his prayer. He said to them: Is he abbreviating his prayer any more than Moses our teacher did? As it is written with regard to the prayer Moses recited imploring God to cure Miriam of her leprosy: "And Moses cried out to the Lord, saying: 'Please, God, heal her, please'" (Numbers 12:13).

I. Fulfilling the Congregation's Obligation

2) Mishnah Rosh Hashanah 4:9

כָּשֶׁם שֶׁשְּׁלִיחַ צְבוּר חֵיב, כֹּה כָּל יָחִיד וְיָחִיד חֵיב. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, שְּׁלִיחַ צְבוּר מוֹצִיא אֶת הָרַבִּים יְדֵי חֻבְתָּן

Just as the prayer leader is obligated in the prayer, **so too, each and every individual is obligated** in these prayers. **Rabban Gamliel** disagrees and **says:** Individuals are not obligated, as **the prayer leader fulfills the obligation on behalf of the many.**

3) Rosh Hashanah 34b

תנא, אמרו לו לרבן גמליאל: לדבריה, למה צבור מתפללין! אמר להם: כדי להסדיר שלים צבור תפלתו.
אמר להם רבן גמליאל: לדבריהם, למה שלים צבור יורד לפני התיבה? אמרו לו: כדי להוציא את שאינו בקי.
אמר להם: כָּשֶׁם שֶׁמוֹצִיא אֶת שְׂאִינוֹ בְּקִי, כֹּה מוֹצִיא אֶת הַבְּקִי

It is taught in a *baraita* that the Rabbis said to Rabban Gamliel: According to your statement, why does the congregation recite the silent *Amida* prayer beforehand? He said to them: In order that the prayer leader should have time to prepare and arrange his prayer. Rabban Gamliel said to the Rabbis: According to your statement, that the prayer leader does not fulfill the obligation on behalf of the many, why does the prayer leader descend before the ark and recite the *Amida* prayer? They said to him: He does so to fulfill the obligation of one who is not an expert in prayer. Rabban Gamliel said to them: Just as he can fulfill the obligation of one who is not an expert in prayer, so too, he can fulfill the obligation of the expert.

II. Composing New Prayers

4) Megillah 25a

ההוא דנחית קמיה דרבני חנינא, אמר: "האל הגדול הגבור והנורא האדיר והחזק והאמיץ" אמר ליה: סימתינהו לשבטיה דמרח? השתא הני תלתא, אי לאו דכתבינהו משה באורייתא, ואתו כנסת הגדולה ותקנינהו — אנו לא אמרינן להו. זאת אמרת כולי האי! מנשל לאדם שיהיו לו אלה אלהי דין ויגרי זקב, והיו מקלסין אותו (באלף) דיגרי כסף. לא גנאי הוא לו

With regard to additions to prayers formulated by the Sages, the Gemara relates that **a particular individual descended** before the ark as prayer leader **in the presence of Rabbi Hanina**. He extended his prayer and **said: God, the great, the mighty, and the awesome, the powerful, and the strong, and the fearless**. When he finished, Rabbi Hanina said to him: **Have you concluded all of the praises of your Master? Even these three praises that we recite: The great, the mighty, and the awesome, had Moses our teacher not written them in the Torah (Deuteronomy 10:17), and had the members of the Great Assembly not come and incorporated them into the *Amida* prayer (see Nehemiah 9:32), we would not be permitted to recite them. And you went on and recited all of these. It is comparable to a man who possessed many thousands of golden dinars, yet they were praising him for owning a thousand silver ones. Isn't that deprecatory toward him?**

5) Berachot 17a

מר בריה דרבנא כי הנה מסים צלותיה אמר הכי: "אלהי, נצור לשוני מרע ושלפתי מידבר מרמה, ולמקללי נפשי תדום, ונפשי כעפר לכל תהנה. פתח לבי בתורתך, ובמצותיך תרדוף נפשי. ותצילני מפגע רע, מיצר הרע, ומאשה רעה, ומפל רעות המתרגשות לבא בעולם. וכל החושבים עלי רעה מהרה הפך עצתם וקלקל מחשבותם. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי."

When Mar, son of Ravina, would conclude his prayer, he said the following:
My God, guard my tongue from evil and my lips from speaking deceit.
To those who curse me let my soul be silent
and may my soul be like dust to all.
Open my heart to Your Torah,
and may my soul pursue your mitzvot.
And save me from a bad mishap, from the evil inclination,
from a bad woman, and from all evils that suddenly come upon the world.

And all who plan evil against me,
swiftly thwart their counsel, and frustrate their plans.
May the words of my mouth and the meditation of my heart find favor before You,
Lord, my Rock and my Redeemer.

III. Inspiring the Congregation

6) Shulchan Aruch Orach Chayim 53:4, 5, 11

ש"צ צריך שיהיה הגון ואיזהו הגון שיהא ריקן מעבירות ושלא יצא עליו שם רע אפי' בילדותו ושיהיה עניו ומרוצה לעם ויש לו נעימה וקולו ערב ורגיל לקרות תורה נביאים וכתובים:

The leader must be one who is fit. Who is fit? One who is free of sin; who has never had a poor reputation, even in his youth; who is humble; who is acceptable to the nation; who is skilled at [liturgical] chanting; whose voice is pleasant; who is accustomed to reading Torah, Prophets, and Writings (i.e. biblical text).

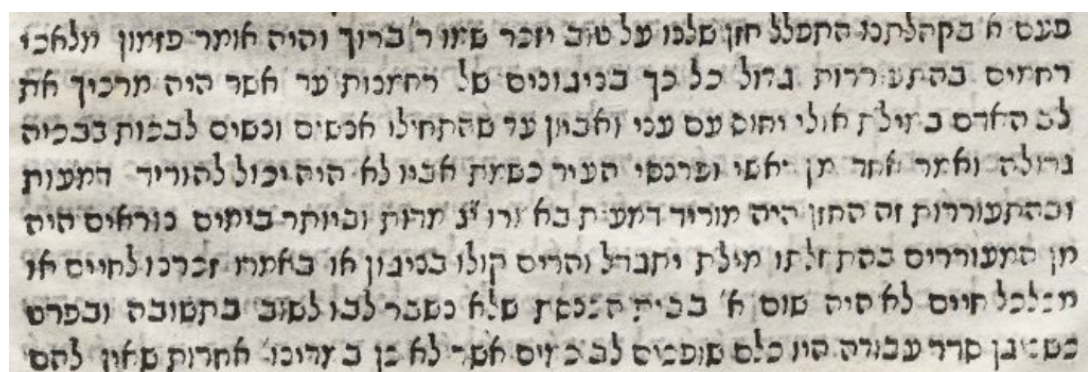
אם אין מוצאין מי שיהיה בו כל המדות האלו יבחרו הטוב שבצבור בחכמה ובמעשים טובים

If there is no person that fits these qualifications, we should pick the one that has the most knowledge and good deeds in the community.

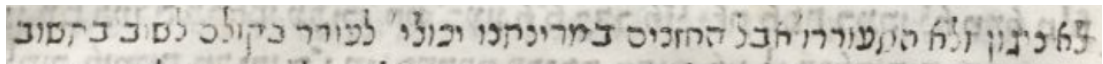
ש"צ שמאריך בתפלתו כדי שישמעו קולו ערב, אם הוא מחמת ששמח בלבו על שנותן הודאה להש"י בנעימה תבא עליו ברכה. והוא שיתפלל בכובד ראש ועומד באימה וביראה. אבל אם מכוין להשמיע קולו, ושמח בקולו, ה"ז מגונה. ומ"מ כל שמאריך בתפלתו לא טוב עושה מפני טורח הצבור

A leader who lengthens the prayer so that people will hear his pleasant voice: if it was because of the joy in his heart that he gives thanks to God, may He be praised, in pleasantness, a blessing shall come upon him. And this is the one who would pray with weighty intention and stands in dread and fear, but if he intends to make his voice heard and rejoice in his voice, behold this is detestable. And in any case, anyone who lengthens his prayer does something that is not good because of burdening the congregation.

7) R. Aviezer Selig Margoliot (17th century Poland), *Chibburei Likkutim* (trans. Dr. Matt Austerklein)

פעם א בקהלנו התפלל חזן שלנו על טוב וזכר שמו ר' ברוך והיה אומר פזמון מלאכי
רחמים בהתעוררות גדול כל כך בנינונים של רחמנות עד אשר היה מרכיך את
לב האדם ביולת אולי יחוס עם עני ואביון עד שהתחילו אנשים ונשים לבכות בצרכיה
גדולה ואמר אחד מן יאשי ופרנסי העיר כשעת אביו לא היה יכול להוריד המעות
ובהתעוררות זה החזן היה מוריד דמעת בא זרו יצ מרות וכוונת בימים כוראים היה
מן התעוררים בהתזלתו מילת יתברל והרים קולו בנינון או באמת זכרכו לחיים או
מכלל חיים לא היה שום א' בבית הנכנס שלא כשבר לבו לסוב בתשובה וכפרס
כשיבן סדר עבודה היו כלם נופצים לב כיס אשר לא בן כערכו אחרות שאין להם

For one time in our community [of Kalisch] our cantor prayed – may his name, R. Baruch, be mentioned for good. He was saying the hymn “Angels of Mercy [*malachei rachamim*]” with a great spiritual arousal [*hit'orerut gadol*], full of melodies of compassion, until he had softened the human heart with the words: “perhaps he shall have mercy upon a poor and needy people,” and men and women began to cry greatly. And one of the heads and leaders of the city said that when his father had died he was unable to shed tears; yet through the spiritual arousal of this cantor, he was [finally] able to cry when he said the thirteen attributes.

And especially on the days of awe he was one of those awakened when [the cantor] began with the word “magnified [*yitgadal*]” and raised his voice in melody, or when he said “remember us for life [*zokhreinu l'chaim*]” or “he who sustains life [*m'chalkeil chaim*], there was not one person in the synagogue whose heart was not broken to return in repentance. And especially when he sang the *avodah* service, everyone would pour out their hearts like water, unlike what is done in other lands who have neither melody nor spiritual arousal. But the cantors in *our* land can arouse repentance with their voices.

8) Yehuda al-Harizi (13th century Toledo), *Sefer Tachkemoni*

השבת הבדילתהו או שנה אנסתהו ⁵¹ וכמו השחר עלה השכמתי לבית
התפלה והנה החזן בא וישב במושב הגדולה ⁵² ופתח במאה ברכות אשר
על לשונו סדורות וערוכות ⁵³ ואמר בקול צעקה רמה ברוך אשר יצר
את האדם בהמה ⁵⁴ ובפסוקי זמרה טעה טעיות רבות ואין להם ספירה
בעבים אמר המכסה שמים בגדים ⁵⁵ ובמקום ישמח ישראל בעושיו אמר
ישמח ישראל בעשו ⁵⁶ ובמקום הללוהו במנים ועוגב אמר הללוהו גבינים
ועוגה ⁵⁷ ובמקום ובידך לגדל ולחזק לכל אמר ובידך לגרף ולהזיק לכל
ובלא ענין ⁵⁸ וכאשר האריך פיוטיו לשוטיו ⁵⁹ ושירי התוליו לכסיליו
⁶⁰ ומזמוריו לחמוריו ⁶¹ יש מקצת העם אשר ישבו ומהם ישנו שנת
עולם ושכבו וקצתם ברחו ולא שבו ובית הכנסת עזבו ⁶² ונפוצו מעל
הרועה השורים וברחו המקנה והעדרים ולא נשארו כי ארבעה חמורים
צועקים עם החזן ונוערים והם יחשבו כי הם משוררים ⁶³ והוא האריך להם
פיוטיו עד הצהרים עד דבקה לשונם לחכם עד למלקוחים ⁶⁴ וכאשר השלים
פיוטיו וחזר להשלים התפלה לא היה איש בבית הכנסת כי אם נמצאו
בבתיים ישנים כל הקהלה ⁶⁵ והיה בתוכם איש מן האצילים החסידים בעל

9) R. Ephraim Lunshitz (17th century Prague), *Amudei Shesh*

סיפור דברים מה שהיה כזר: עוד אני קורא חג על המזנים המאריכי בגוונים והמה מודים
בדבר שבזמן שהוא מאריך בניגון אין לו כוונה כל עיקר ורובם מתכוונים לזר שימלא חן
בעיני הנריות לאחר כמה הוא איש חיל יודע כגון וצבעת הניגון אינו חש אפיי לחיטוך
האותיות • ויותר מהמה שהתפללות שהנערים מתפללים פשיטא שאין זהם שום טוב טעם

I protest the chazzanim that sing too much—they admit that when they sing such a long tune, they don't have any kavannah. And most of them only intend that they should find favor in others' eyes—that the people should say, "What an impressive man who knows how to sing!" But when he is singing, he doesn't pay attention to the proper pronunciation of the words.

10) R. Chanoch ben Avraham (17th century Poland), *Reishit Bikkurim*

זכונות וזפחות ובר עבודה ב"כ. מנגנים כלשון תפוכות כ"ל. ואח"כ הפיט נופו של בדר עבודה ב"כ
מלכות זכונות וזפחות ב"כ אומרים במרובה ובהירות עד שזוכה הבוכ אינו יכול להגיע. ומכאן תדיו לתפילת
על לב רע. ונתפילות ימות החול בתיבה א' מנגנים זמן ארוך כמו ולירושלים ואח"כ אומר כמה ברכות בנגינה
אחת. ובאמצע ברכה זועק נעקה גדולה ומה עד שנבעת האומצה כגון בתוכה נה וכה"ג הייטב באזני ה' :

...And after the piyyut, when he recites the body of the seder ha-avodah on Yom Kippur, or malchuyot, zichronot, and shofarot on Rosh Hashanah, he says it hurriedly—to the point where a horseman could not overtake him. ... And during the weekday prayers he will spend an exorbitant amount of time on one word, like "ve-lirushalayim" and after that will say many berachot in one breath. And in the middle of a bracha he will cry a great and bitter cry such that it frightens the listener, such as on the words "be-tochah bah" and the like. Is this appropriate in the eyes of Hashem?

11) R. Abraham Joshua Heschel, "The Vocation of the Cantor" (1957)

The tragedy of the synagogue is in the depersonalization of prayer. *Hazzanuth* has become a skill, a technical performance, an impersonal affair. As a result the sounds that come out of the *Hazzan* evoke no participation. They enter the ears; they do not touch the hearts. The right Hebrew word the Cantor is *ba'al tefillah* master of prayer. The mission of a Cantor is to lead in prayer. He does not stand before the Ark as an artist in isolation, trying to demonstrate his skill or to display vocal feats. He stands before the Ark not as an individual but with a Congregation. He must identify himself with the Congregation. His task is to represent as well as to inspire a community. Within the synagogue music is not an end in itself but a means of religious experience its function is to help us to live through a moment of confrontation with the presence of God; to expose ourselves to Him in praise, in self-scrutiny and in hope.

Salomon Sulzer (1804-1890)

Choral Synagogue, Vilna

12) Salomon Sulzer, *Denkschrift an die hochgeehrte Wiener israelitische Cultus-Gemeinde* (1876) (memorandum to the highly esteemed Viennese Jewish community)

We might find out the original noble forms to which we should anchor ourselves, developing them in an artistic style.... Jewish liturgy must satisfy the musical demands while remaining Jewish; and it should not be necessary to sacrifice the Jewish characteristics to artistic forms... The old tunes and singing modes, which became national should be improved, selected, and adjusted to the rules of art. But new musical creation should also not be avoided.

13) R. Akiva Yosef Schlesinger, *Lev ha-Ivri* (1869)

ו) אסור לשמוע תפלת קהל"ר קו"ם לסתפלל פמסס או לענות אמן אחריהם אף
אם הוא מוכרח ע"כ לקיים יסבדר וידוס וגו' .
ז) בתי כנסיות הנקראים "קהל שילען" מאחר שהוא בית הפיקודות אסור לנכנס
לתוכם כדאיתא במס' שבת דף קט"ז ע"א אמר ר' טרפון וכו' שאפילו אדם רודף אחריו
להרגו וסנחש רץ להכישו נכנס לבית ע"ז ואינו נכנס לבתיסס של אלו וכו'

6) It is forbidden to hear the prayers of a choir; *kal va-chomer* to pray with them or to answer Amen after them. Even if one is forced because of this to fulfill "he sits alone and is silent."

7) Synagogues that are called "choir shuls"—since they are houses of heresy, one is not allowed to enter them, as it is brought in Shabbat 116a: "R. Tarfon said etc. that even if a person is running after him to kill him or a snake is running after him to bite him, one may enter a house of idol worship but may not enter houses [of heresy]."

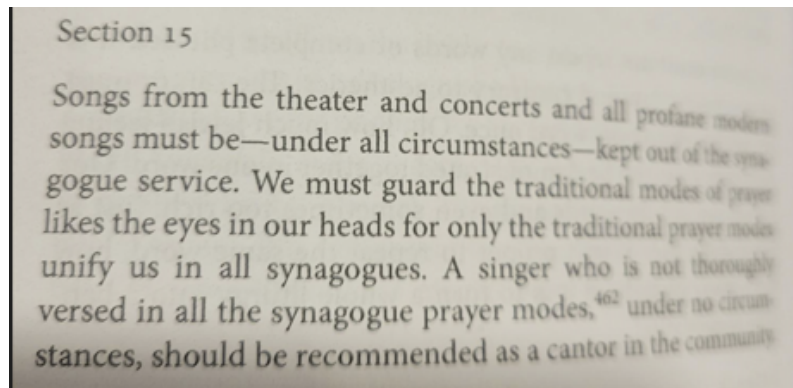
14) R. Yosef Zechariah Stern (1831-1903), *Teshuvot Zekher Yehosef, Even Ha-Ezer* 50

בתפלה שהיא במקום עבודה שבלב אין מקום לנגונים רק באמירת נוסח התפלה בכובד ראש, ובפרט שאין דמיון משירי הודאה לבקשת תפלה ותחנונים שצריך להיות בכובד ראש, ועל כל פנים התפלה בבית הכנסת בכלי זמר הוא איסור מצד עצמו ודרך גיאות כפורק עול מה שצריך להיות ההיפך בהכנעה ומורא וכובד ראש

And as for prayer which is in place of the service of the heart, there is no place for tunes, only for reciting the nusach ha-tefillah with seriousness ... Specifically, there's no comparison between songs of thanksgiving and supplications, which need to be said seriously. And in any event, playing musical instruments during tefillah in shul is forbidden on its own, and it is haughty and like throwing off a yoke. [Tefillah] should be the opposite—bowed and with awe and with seriousness.

IV. Preserving the Nusach ha-Tefillah

15) Pinchas Minkowsky (1859-1924 Ukraine and US), “18 Takkanot for the Cantor”

16) Heschel, “Vocation of the Cantor”

Cantorial music is first of all music in the service of the liturgical word. Its core is *nussah*, and its integrity depends upon the cultivation of *nussah*. Elsewhere I have suggested² that one of the main causes of the decay of prayer in the synagogue is the loss of *nussah*, the loss of chant; and surely the disengagement of cantorial music from the *nussah* has been most harmful. To pray without *nussah* is to forfeit the active participation of the community. People may not be able to pray; they are all able to chant. And chant leads to prayer. What I mean by the disengagement of cantorial music from the liturgical word is not singing without words, but singing in a way which contradicts the words. It is both a spiritual and a technical matter. The Cantor's voice must neither replace the words nor misinterpret the spirit of the words. The Cantor who prefers to display his voice rather than to convey the words and to set forth the spirit of the words, will not bring the congregation closer to prayer. “Be humble before the words,” should be the cantorial imperative.